

Arrest

nr. 229 692 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, werd op 7 maart 2014 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 23 juni 2017 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden, wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving en poging tot afpersing door middel van braak, gepleegd door twee of meer personen en met gebruikmaking van een voertuig.

Op 13 december 2017 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 150 uur en een geldboete wegens mededaderschap in handel en bezit van cocaïne in het kader van een vereniging.

1.3. Bij schrijven van 16 maart 2018, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 30 maart 2018, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 24 augustus 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 11 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 12 september 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Aleppo, gelegen in de gelijknamige provincie. U bent Koerd van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In de zomer van 2012 braken er in de stad Aleppo gevechten uit tussen het Syrische regime en de rebellen. Uit vrees voor dit geweld en omdat u uw verplichte militaire dienst in het reguliere leger niet wilde vervullen, verliet u Syrië in het najaar van 2012. Op 18 november 2013 vroeg u asiel aan in België. Op 7 maart 2014 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 23 juni 2017 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden, wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving en poging tot afpersing door middel van braak, gepleegd door twee of meer personen en met gebruikmaking van een voertuig.

Op 13 december 2017 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 150 uur en een geldboete wegens mededaderschap in handel en bezit van cocaïne in het kader van een vereniging.

Op 30 maart 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 7 maart 2014 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 23 juni 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden, wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving en poging tot afpersing door middel van braak, gepleegd door twee of meer personen en met gebruikmaking van een voertuig. Tegen dit vonnis werd geen hoger beroep aangetekend binnen de hiertoe in de wet voorziene termijn, zodat het in kracht van gewijsde gegaan is.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar

vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 juni 2017.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd voor feiten die zich afspeelden op 22 juni 2016. U begaf zich die dag samen met vier andere beklaagden naar het huis van uw neef, die u ervan verdacht geld te hebben gestolen. Jullie gingen in de woning, waar ook diens gezinsleden aanwezig waren, op zoek naar uw neef en vonden hem in de badkamer. Er werd fysiek geweld gebruikt tegen uw neef en er ontstond een zeer felle discussie tussen alle aanwezigen, waarbij ook een wapen werd getoond. Om erger te voorkomen ging uw neef met u en de anderen mee. Jullie brachten hem naar het huis van één van de andere beklaagden, waar hij werd vastgehouden met het oog op het terugbezorgen van het gestolen geld (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 11). De rechtbank stelde hierbij vast dat u duidelijk de initiatiefnemer was en de andere beklaagden meenam in uw verhaal (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 12). In het vonnis valt voorts te lezen: "De feiten van de tenlastelegging zijn **bijzonder ernstig**. [...] Beklaagden nemen hierbij **het recht in eigen handen**. [...] Een afhandeling van een (mogelijke) diefstal tussen familie kan en mag niet op deze manier 'geregeld' worden. De feiten getuigen van een **totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden**." (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 11).

Niettegenstaande de rechtbank vaststelde dat u een blanco strafregister had, dient opgemerkt te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u totaal geen respect hebt voor de fysieke en psychische integriteit van derden, alsook dat u op gewelddadige wijze het recht in eigen handen neemt en hierbij zelfs uw familieleden niet ontziet. Zij hierbij opgemerkt dat u tevens definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank van Antwerpen wegens mededaderschap in handel en bezit van cocaïne in het kader van een vereniging, waarbij de rechtbank de feiten als ernstig bestempelde (vonnis d.d. 13/12/2017, p.5). Uw gedrag getuigt dan ook van een gevaarlijke ingesteldheid en een zeer ernstig gebrek aan normbesef, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk crimineel gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 6 augustus 2018 opgeroepen om op 24 augustus 2018 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U kwam echter niet verder dan de herhaling van uw verklaringen die in het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen werden neergeschreven (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 8-9). U stelde dat de tegenpartij veel zaken had verzonnen en dat de rechtbank u met opzet niet wilde geloven. U gaf tevens te kennen dat u eigenlijk het slachtoffer bent in deze zaak (CGVS 24/08/2018, p. 3-5). U gaf wel toe dat u in de fout bent gegaan door niet zelf de politie te bellen nadat u de inbraak in uw woning had vastgesteld maar meteen naar H.(...) te gaan (CGVS 24/08/2018, p. 8). U komt bijgevolg niet verder dan het ontkennen van de u ten laste gelegde feiten die plaatsvonden op 22 juni 2016, hetgeen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat u schuldig werd geacht aan deze feiten. Zoals eerder reeds gesteld, is het betreffende vonnis ondertussen in kracht van gewijsde gegaan. Bijgevolg werpt u hiermee geen ander zicht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar voor de samenleving vormt.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 14, lid 4, b) van de Richtlijn 2011/95/EU (Herschikte Kwalificatierichtlijn, voert verzoeker vooreerst aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn vluchtelingenstatus niet kon intrekken op grond van het in de bestreden beslissing aangehaalde motief. Verzoeker licht toe: *“Artikel 55/3/1 werd in de Vreemdelingenwet ingevoegd op 10 augustus 2015.*

In zijn advies bij het wetsontwerp dat tot deze wet zou leiden, merkte de afdeling wetgeving van de Raad van State op (Kamer 2014-15, 1197/1, 40) dat artikel 14 van de richtlijn 3 onderscheiden begrippen hanteert, nl. intrekking, beëindiging van de status of weigering deze te verlengen. Aangezien die 3 begrippen ieder een andere betekenis hebben, moet de "intrekking" een beslissing zijn die met terugwerkende kracht plaatsvindt. "Beëindiging" of "weigering tot verlenging" gebeurt zonder terugwerkende kracht (idem, 39). Deze 2 laatste begrippen zijn synoniem met "opheffing" in het interne recht.

M.a.w. "intrekking" gebeurt met terugwerkende kracht, d.w.z. dat een beslissing nooit bestaan heeft, "opheffing" heeft uitwerking vanaf de beslissing, d.w.z. dat de beslissing een tijd lang wel bestaan heeft. Dat onderscheid wordt overigens gemaakt niet alleen inzake een beslissing stellende dat een vreemdeling de vluchtelingenstatus niet meer heeft, maar in het gehele vreemdelingenrecht, zo bijvoorbeeld bij de opheffing of de intrekking van een koninklijk besluit tot uitzetting, en zelfs in het administratief recht in het algemeen (RvV 27 oktober 2016, nr. 177.004).

Bestuurshandelingen (zoals de erkenning van de status van vluchteling er een is) kunnen slechts onder bepaalde voorwaarden worden ingetrokken. Een onregelmatige administratieve rechtshandeling die rechten toekent, kan worden ingetrokken ofwel wanneer er een wettelijke regeling bestaat, ofwel wanneer het om een "onbestaande" rechtshandeling gaat, d.w.z. een handeling aangetast door een grove en kennelijke onregelmatigheid, of als de handeling door bedrog is uitgelokt. Maar een rechtmatige rechtsverlenende rechtshandeling kan nooit worden ingetrokken (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, 2017, nr. 1185, 1042-1044; J. Vande Lanotte, G. Goedertier, Y. Haeck, J. Goossens en T. De Pelsmaeker, Belgisch publiekrecht, 2015, nr. 1135, 910). Ook het Grondwettelijk Hof heeft het in zijn arrest nr. 7/96 van 18 januari 1996, waarbij een intrekking mogelijk is op grond van een wettelijke regeling - het enige arrest in dit verband dat in de rechtsleer aangehaald wordt - over een "onregelmatige aanstelling" en "onregelmatige individuele administratieve rechtshandelingen".

Daaruit volgt dat een intrekking van een bestuurshandeling steeds een onderzoek ex tunc vraagt, om te weten of ze al dan niet rechtmatig is. Bijgevolg, om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken, moet onderzocht worden of deze indertijd, in het jaar 2014, regelmatig of onregelmatig werd toegekend. Dat gebeurt in de bestreden beslissing niet, vermits de status van vluchteling ingetrokken wordt op grond van een gebeurtenis van jaren nadien, namelijk strafrechtelijke veroordelingen van nadien, die overigens niets te maken hebben met de feiten of met de procedure tot erkenning als vluchteling.

Bijgevolg kon verwerende partij de vluchtelingenstatus niet intrekken op grond van het in de bestreden beslissing aangehaalde motief.

Indien de Raad zou menen dat voornoemde beginselen van Belgisch bestuursrecht hier niet kunnen gelden vermits er een uitdrukkelijke wettelijke regeling bestaat die de intrekking van een regelmatige bestuurshandeling toelaat, dient aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag gesteld te worden in het beschikkend gedeelte geformuleerd.”

In een tweede onderdeel zet verzoeker het volgende uiteen: *“In het interne recht worden de opheffing en de intrekking in 2 afzonderlijke artikelen geregeld en de gronden voor opheffing en intrekking zijn niet dezelfde.*

Dit is anders in artikel 14 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, dat als titel heeft "Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus".

In lid 1 wordt bepaald dat de lidstaten de verleende vluchtelingenstatus van de vreemdeling intrekken, beëindigen of weigeren deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is. In artikel 11 gaat het over gewijzigde omstandigheden waaronder de bescherming niet langer nodig is.

Krachtens lid 3 wordt de verleende vluchtelingenstatus van een vreemdeling ingetrokken, beëindigd of wordt geweigerd deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus werd verleend, vastgesteld is dat hij had moeten uitgesloten worden overeenkomstig artikel 12 of erkend werd op grond van verkeerde weergave van feiten of van valse documenten.

Krachtens lid 4 wordt de verleende vluchtelingenstatus ingetrokken, beëindigd of wordt geweigerd deze te verlengen wanneer er goede redenen bestaan om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat van zijn woonplaats of wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Lid 1 werd omgezet in artikel 55/3 (opheffing). Lid 3 werd omgezet in artikel 55/3/1, § 2 en lid 4 in artikel 55/3/1, § 1 (beiden intrekking).

Het valt op dat in de 3 leden van artikel 14 sprake is zowel van intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging. De wetgever legt niet uit waarom hij voor het motief bepaald in lid 1 dit omgezet heeft in een opheffing, en voor de leden 3 en 4 in een intrekking. Hij had eveneens kunnen opteren om dit telkens om te zetten door een opheffing of telkens door een intrekking.

Nochtans hebben deze begrippen intrekking, beëindiging en weigering tot verlengen niet dezelfde betekenis, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt (zie supra). Bijgevolg moet de wetgever de keuze voor ofwel opheffing, ofwel intrekking voor de diverse hypotheses in de 3 leden motiveren, wat hij niet doet.

Indien artikel 14 zou omgezet zijn met naleving van de beginselen van Belgisch administratief recht zoals door de Raad van State uiteengezet (intrekking heeft terugwerkende kracht en vergt bijgevolg een onderzoek ex tunc, opheffing niet), dan zou artikel 14 als volgt moeten omgezet worden:

1. Lid 1 van artikel 14 vergt duidelijk een onderzoek ex nunc en is bijgevolg correct omgezet als een reden tot opheffing.

2. M.b.t. lid 3 dient het volgende opgemerkt te worden.

2.1. Wat lid 3, b) betreft is de zaak eenvoudig: het betreft een vreemdeling waarvan na de toekenning van de status ontdekt wordt dat hij valse verklaringen heeft afgelegd of valse documenten gebruikt. Hier is een ex tunc onderzoek nodig en is deze bepaling bijgevolg correct omgezet als een intrekking.

2.2. Lid 3, a) betreft de hypothese dat de vreemdeling is uitgesloten van de status van vluchteling, of had dat moeten zijn.

Vermits deze bepaling hier niet toegepast wordt, wordt hier verder niet nagegaan of logischerwijze al dan niet een onderzoek ex tunc moet toegepast worden en of een intrekking op zijn plaats is.

3. M.b.t. lid 4 dient vastgesteld te worden dat zowel in de hypothese onder a), hier van toepassing, als in de hypothese onder b), het gaat om feiten die plaatsgevonden hebben na de erkenning als vluchteling en bijgevolg logischerwijze een onderzoek ex nunc wordt toegepast. Toch wordt hier in intern recht beslist tot een intrekking.

Om de juiste interpretatie van artikel 14, lid 4 te kennen, dient aan het Hof van Justitie de prejudiciële vraag gesteld te worden in het beschikkend gedeelte bepaald.

Indien de betrokken Belgische normen een juiste omzetting vormen van de richtlijn, dan hoeft de prejudiciële vraag in punt 1 voorgesteld aan het Grondwettelijk Hof niet gesteld te worden, vermits Europees recht voorrang heeft op intern recht. Dat is evenwel anders indien het beginsel van de procedurele autonomie de lidstaten en in casu België toelaat de richtlijn om te zetten met naleving van zijn nationaal administratief recht, om een strijdigheid van de omgezette bepalingen met de ingeroepen grondwettelijke normen te vermijden. Dat de procedurele autonomie dit zou kunnen toelaten kan o.m. afgeleid worden uit de omstandigheid dat artikel 14, lid 4 niet een bepaling is die verplicht dient omgezet te worden, gelet op het gebruik van het woord "kan". Daarom dient een tweede vraag aan het Hof van justitie gesteld te worden, zoals in het beschikkend gedeelte bepaald.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat volgens artikel 78, lid 1 VWEU de EU een gemeenschappelijk beleid ontwikkelt inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming dat in overeenstemming moet zijn met het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951. Volgens artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU is er een recht op asiel gewaarborgd met inachtneming van het Vluchtelingenverdrag. Uit deze 2 bepalingen volgt dat het afgeleid EU-recht, zoals de Richtlijn 2011/95/EU, niet in tegenspraak mag zijn met het Vluchtelingenverdrag. Artikel 14, lid 3, a) bepaalt de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging om dezelfde redenen als de uitsluiting op grond van artikel 1D tot F. Artikel 14, lid 3, b) bepaalt hetzelfde omwille van redenen niet bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Zowel voor a) als voor b) aanvaardt het UNHCR evenwel de toepassing omdat ze niet in tegenspraak zijn met het Vluchtelingenverdrag (Kamer 2014-15, 1197/1, 40-41, advies RvS]. De 2 gevallen waarvan sprake in artikel 14, lid 4, waaronder dit in deze zaak toegepast, zijn niet voorzien in het Vluchtelingenverdrag en lijken ermee in strijd. Weliswaar meent de wetgever dat artikel 14, lid 4 nauw aansluit bij artikel 33, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag (Kamer, 2014-15, 1197/1, 21, memorie van toelichting), maar aldus wordt verward tussen de intrekking van de status van vluchteling en een verwijderingsmaatregel, waarin artikel 33, lid 2 voorziet, terwijl uitsluitingsgronden, en bijgevolg ook intrekkinggronden, in het Vluchtelingenverdrag op beperkende wijze bepaald worden (RvV 10 februari 2017, nr. 182.109, 6.1, 7.4.3, 7.4.6, laatste alinea en 7.4.7). Bijgevolg dient naar mening van verzoeker aan het Hof van Justitie dezelfde prejudiciële vraag gesteld te worden en om dezelfde reden als in het

beschikkend gedeelte van dit arrest bepaald. In zijn conclusie van 21 juni 2018 in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 (dit laatste m.b.t. de prejudiciële vraag gesteld door het arrest nr. 182.109) meent advocaat-generaal M. WATHELET dat er geen strijdigheid is tussen artikel 14, lid 4 van de Richtlijn en het Vluchtelingenverdrag omdat de toepassing van dit artikel enkel als gevolg heeft dat de betrokkene de status van vluchteling verliest, maar niet de hoedanigheid van vluchteling (punten 75 en 98). Indien de stelling van de advocaat-generaal juist zou zijn, en het resultaat van de toepassing van artikel 14, lid 4 er enkel in bestaat dat de betrokkene de "titel" van vluchteling niet meer heeft, kan het enkel gaan om een onderzoek *ex nunc* dat leidt tot het verlies van deze titel, en bijgevolg om een opheffing en niet om een intrekking, aldus verzoeker.

In meer ondergeschikte orde voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing beweert, hierbij verwijzend naar voornoemd correctioneel vonnis van 23 juni 2017, dat hij veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat de rechtbank stelt dat de feiten van de tenlastelegging bijzonder ernstig zijn. Aldus verwacht verwerende partij naar mening van verzoeker tussen een "bijzonder ernstig misdrijf" en "een bijzonder ernstig feit". Het is volgens verzoeker niet omdat feiten bijzonder ernstig zijn dat het ook automatisch om een bijzonder ernstig misdrijf gaat. In een tweede onderdeel betwist verzoeker de stelling van verwerende partij als zou zij gebonden zijn door de vaststelling van de strafmaat. Dat is onjuist, minstens een partiële kijk op de zaak, aldus verzoeker, die aanvoert dat het strijdig is met artikel 14, lid 4 dat uitsluitend rekening wordt gehouden met de strafmaat. Daarnaast dient bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifiek geval uitgevoerd te worden (HvJ 13 september 2018, C-369/17, Ahmed/Hongarije, naar analogie). Voornoemd vonnis veroordeelt verzoeker immers tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel. Welnu, uitstel is een gunst die enkel openstaat voor een persoon die wordt vervolgd wegens niet al te ernstige feiten. Het komt neer op het toestaan van een proeftijd aan de betrokkene, om hem een kans te geven te vermijden dat hij in de gevangenis terecht komt (C. VAN DEN WEYNGAERT, *Strafrechten strafprocesrecht*, 1998,400). Nu de correctionele rechter meent dat een effectieve gevangenisstraf niet nodig is, kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker niet oordelen dat hij een gevaar is voor de samenleving. Door dit toch te doen, schendt verwerende partij artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de andere correctionele veroordeling, waar een werkstraf werd opgelegd. Bovendien moet er een duidelijk en concreet gevaar zijn voor herhaling. Daarbij dient rekening gehouden te worden met de persoonlijkheid van de betrokkene, met zijn evolutie sinds de strafbare feiten en met zijn persoonlijk parcours tot de datum van de beslissing (EASO, *Fin de la protection internationale; articles 11, 14, 16 et 19 de la Directive Qualification (2011/95/EU)*, 2018, 53). De enkele motivering in de bestreden beslissing dat het niet uitgesloten is dat verzoeker zijn crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen, is naar mening van verzoeker duidelijk onvoldoende. In een derde onderdeel wijst verzoeker erop dat volgens artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet verwerende partij de vluchtelingenstatus "kan" intrekken als de daarin vernoemde omstandigheden zich voordoen. Vermits het hier om een discretionaire bevoegdheid gaat, moet de motiveringsplicht streng worden opgevat (RvV 24 februari 2016, nr. 162.708; 24 juni 2016, nr. 170.505). Dat betekent dat verwerende partij niet alleen moet aantonen dat de veroordeling(en) van verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar ook waarom in onderhavig geval de intrekking van de vluchtelingenstatus zich opdringt. Deze motivering ontbreekt, zodat volgens verzoeker de formele motiveringsplicht geschonden wordt.

Om het geheel van hoger vermelde redenen vraag verzoeker om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *"Schendt artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de status van vluchteling kan intrekken ten aanzien van de vreemdeling die een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij veroordeeld is tot een bijzonder ernstig misdrijf, geïnterpreteerd in die zin dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken op grond van een of meer correctionele veroordelingen wegens een of meerdere misdrijven gepleegd nadat de vluchtelingenstatus werd erkend, terwijl vaststaat dat de erkenning van de vluchtelingenstatus indertijd rechtmatig was, het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel?"*

Daarnaast vraagt verzoeker om volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie: *"1. Dient artikel 14, leden 3 en 4 van richtlijn 2011/95/EU aldus geïnterpreteerd te worden dat, wanneer na de toekenning van de vluchtelingenstatus feiten aan het licht komen waaruit blijkt dat de vreemdeling op grond van artikel 12 uitgesloten is had moeten zijn of feiten verkeerd heeft weergegeven of valse documenten heeft gebruikt, er een beslissing genomen wordt waarbij na een*

onderzoek ex tunc de vluchtelingenstatus ingetrokken wordt; terwijl, wanneer na de toekenning van deze status er goede redenen bestaan om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat of een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf er een beslissing genomen wordt waarbij na een onderzoek ex nunc de vluchtelingenstatus beëindigd kan worden?

2. Laat artikel 14, lid 4 voornoemd toe dat op grond van het beginsel van de procedurele autonomie het interne recht, dat deze bepaling omzet, overeenkomstig het interne bestuursrecht bepaalt dat een intrekking van de vluchtelingenstatus een onderzoek ex tunc impliceert, en een beëindiging een onderzoek ex nunc?" en in ondergeschikte orde: "Is artikel 14, lid 4 richtlijn 2011/95/EU verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU?"

Dient artikel 14, lid 4 voornoemd aldus geïnterpreteerd te worden dat het een nieuwe uitsluitingsgrond in het leven roept van de vluchtelingenstatus bepaald in artikel 13 van de richtlijn, en bijgevolg van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag?

Wanneer op deze vraag bevestigend wordt geantwoord, is artikel 14, lid 4 dan verenigbaar met artikel 18 voornoemd en artikel 78, § 1 VWEU?

Wanneer op deze vraag daarentegen ontkennend wordt geantwoord, moet artikel 14, lid 4 geïnterpreteerd worden als een reden van intrekking van de vluchtelingenstatus niet voorzien en bijgevolg onverenigbaar met het Vluchtelingenverdrag?"

In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat zijn vluchtelingenstatus behouden blijft.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest neer van het CAW waarin wordt gesteld dat hij de vorming als gerechtelijke maatregel, die plaatsvond tussen 27 november 2018 en 18 december 2018, tot een goed einde heeft gebracht.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 23 juni 2017 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden, wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving en poging tot afpersing door middel van braak, gepleegd door twee of meer personen en met gebruikmaking van een voertuig, het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving vormt, uit zijn persoonlijk gedrag immers blijkt dat hij totaal geen respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van derden, alsook dat hij op gewelddadige wijze het recht in eigen handen neemt en hierbij zelfs zijn familieleden niet ontziet, zijn gedrag dan ook getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid en een zeer ernstig gebrek aan normbesef, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat hij dergelijk crimineel gedrag in de toekomst niet zal herhalen en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar hij niet verder komt dan het ontkennen van de hem ten laste gelegde feiten die plaatsvonden op 22 juni 2016, hetgeen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij schuldig werd geacht aan deze feiten en hij hiermee bijgevolg geen ander zicht werpt op de beoordeling dat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar voor de samenleving vormt.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 11 september 2018 (CG nr. 1317969), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.5.1. De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infracation”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infracation”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van*

het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

2.5.2. Waar verzoeker betoogt dat bestuurshandelingen zoals de erkenning van de status van vluchtelingen slechts onder bepaalde voorwaarden kunnen worden ingetrokken, dat een rechtmatige rechtsverlenende rechtshandeling nooit kan worden ingetrokken, dat een intrekking van een bestuurshandeling dus steeds een onderzoek *ex tunc* vraagt om te weten of ze al dan niet rechtmatig is en dat bijgevolg *in casu*, om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, moet onderzocht worden of deze indertijd, in het jaar 2014, regelmatig of onregelmatig werd toegekend, wat *in casu* niet is gebeurd vermits de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van strafrechtelijke veroordelingen van jaren nadien, die overigens niets te maken hebben met de feiten of met de procedure tot erkenning van vluchteling, en hij aldus lijkt te suggereren dat het stellen van strafbare handelingen nooit de intrekking van zijn (regelmatig erkende) vluchtelingenstatus tot gevolg zou kunnen hebben, benadrukt de Raad vooreerst dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vast te stellen dat verzoekers vluchtelingenstatus indertijd onregelmatig werd toegekend. Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij (voorafgaand aan of volgend op de erkenning van zijn vluchtelingenstatus) definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat “hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.” Daarnaast wijst de Raad erop dat, wanneer de administratieve overheid over een declaratieve bevoegdheid beschikt, de handelingen die zij stelt geacht worden een louter *rechtserkennend* karakter te hebben waardoor zij, naar het oordeel van de Raad van State, ten allen tijde en ongeacht hun regelmatige dan wel onregelmatige karakter, kunnen worden ingetrokken telkens wanneer het algemeen belang dit vereist (M. Van Damme en A. Wirtgen, “*Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginseel*” in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginsel van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342-343). Dienaangaande wijst de Raad erop dat de beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus een declaratief en bijgevolg een louter *rechtserkennend* karakter hebben (RvS 4 maart 2002, nr. 104.254; zie ook wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p. 94). Bijgevolg kan de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker te allen tijde worden ingetrokken wanneer het algemeen belang dit vereist. In de mate verzoeker lijkt te betogen dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus rechten toekent, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat een administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat (M. Van Damme en A. Wirtgen, “*Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginseel*” in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginsel van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342 e.v.). *In casu* laat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus intrekt “indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf”. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de Richtlijn 2011/95/EU.

Er wordt niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag in dit verband aan het Grondwettelijk Hof. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat de door hem geformuleerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet hoeft gesteld te worden indien de

betrokken Belgische normen een juiste omzetting vormen van de richtlijn vermits Europees recht voorrang heeft op intern recht. De Raad oordeelt, mede gelet op hetgeen volgt, dat het artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU op correcte wijze werd omgezet naar artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De kritiek die verzoekende partij uit over de inhoud van het artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU en over het al dan niet compatibel zijn met het vluchtelingenverdrag doet geen afbreuk aan voormelde correcte omzetting van dit artikel naar Belgisch recht.

2.5.3. Waar verzoeker voorts betoogt dat artikel 14, lid 4 van voornoemde Richtlijn niet correct, met naleving van de beginselen van Belgisch administratief recht, werd omgezet en hij in dit verband uiteenzet dat het in de hypothesen onder voormeld artikel gaat om feiten die hebben plaatsgevonden na de erkenning als vluchteling, dat bijgevolg logischerwijze een onderzoek *ex nunc* wordt toegepast (en voormelde bepaling bijgevolg moest worden omgezet als een opheffing) maar in Belgisch recht toch wordt beslist tot een intrekking, wat een onderzoek *ex tunc* vergt, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet kan worden gevolgd. De Raad herhaalt dat artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn louter stelt dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* De Raad wijst er te dezen ook op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet begrensd is in de tijd. De toepassing van artikel 55/3/1 hoeft aldus niet te worden beperkt tot de gevallen waarin de vluchtelingenstatus erkend werd na de invoering van deze wetswijziging en het is evenmin vereist dat de criminele feiten waarvoor de vreemdeling veroordeeld is, gepleegd werden na de beslissing tot erkenning als vluchteling. In de memorie van toelichting bij artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 19*) wordt immers het volgende gesteld: *“Het CGVS kan de vluchtelingenstatus intrekken als de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Het speelt geen rol of die gronden volgen op de erkenning als vluchteling of eraan voorafgaan. Gronden om de erkende vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid kunnen een intrekking van status rechtvaardigen, zelfs als die feiten aan de erkenning van de vluchtelingenstatus voorafgaan of lijken vooraf te gaan. Aanwijzingen voor een dergelijk gevaar die voorafgaan aan de erkenning, moeten het CGVS er in principe toe brengen de vluchtelingenstatus tijdens de asielprocedure te weigeren op grond van artikel 52/4 van de wet (vgl. supra). Merk namelijk op dat indien dergelijke gronden zich voordoen vanaf de indiening van de asielaanvraag, het CGVS kan weigeren de vluchtelingenstatus te erkennen wegens gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”*

Daarnaast wijst de Raad erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, reeds heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e), van Richtlijn 2011/95 het begrip *“vluchtelingenstatus”* wordt gedefinieerd als *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d), van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van *“vluchteling”* in de zin van artikel 2, onder d), van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet

afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat “artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken dertelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.” (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève” (§ 99). Bovendien “[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.” (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. *In casu* is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat, indien het resultaat van de toepassing van artikel 14, lid 4 er enkel in bestaat dat de betrokkene de “titel” van vluchteling niet meer heeft, het enkel kan gaan om een onderzoek *ex nunc* dat leidt tot het verlies van deze titel en bijgevolg om een opheffing en niet om een intrekking. Dit standpunt vindt immers geen steun in hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof overwoog expliciet dat “de omstandigheid dat de betrokken persoon zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, (...) als zodanig niet [betekent] dat hij niet meer beantwoordt aan de voorwaarden waarvan de hoedanigheid van vluchteling afhangt, die verband houden met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.” (§ 98) en dat ten aanzien van personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties “in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 [kan] worden vastgesteld, (...) maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.” (§ 110).

In acht genomen wat voorafgaat, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting dat een intrekking gebeurt met terugwerkende kracht (dit wil zeggen dat een beslissing nooit heeft bestaan) en bijgevolg een onderzoek *ex tunc* vergt, er volledig aan voorbij gaat dat de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus louter een intrekking van de formele erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling betreft. Dit doet echter verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen, noch het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève, zoals overigens ook blijkt uit het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet geformuleerde advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 juni 2017 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel van tenuitvoerlegging

voor een periode van vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden, wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving en poging tot afpersing door middel van braak, gepleegd door twee of meer personen en met gebruikmaking van een voertuig. Uit dit vonnis blijkt dat verzoeker veroordeeld werd voor feiten die zich afspeelden op 22 juni 2016 (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 11). De rechtbank stelde hierbij vast dat verzoeker duidelijk de initiatiefnemer was en de andere beklagden meenam in zijn verhaal (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 12). In het vonnis valt voorts te lezen: *“De feiten van de tenlastelegging zijn bijzonder ernstig. [...] Beklaagden nemen hierbij het recht in eigen handen. [...] Een afhandeling van een (mogelijke) diefstal tussen familie kan en mag niet op deze manier ‘geregeld’ worden. De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden.”* (vonnis d.d. 23/06/2017, p. 11). Op 13 december 2017 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank in Antwerpen tevens veroordeeld tot een werkstraf van 150 uur en een geldboete voor mededaderschap in handel en bezit van cocaïne in het kader van een vereniging.

2.5.4. Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, inzonderheid de vaststellingen in het attest van het CAW Antwerpen en het feit dat verzoeker voldaan heeft aan zijn probatievoorwaarden, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 23 juni 2017 en 13 december 2017 niet kunnen worden gekwalificeerd als redenen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze vonnissen niet op goede gronden vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit daarom dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS